

Wat niemand weet

Carla Kovach bij Boekerij:

*Stil maar
Dit heb je verdiend
Zo'n mooi meisje
Toen ze verdween
Haar duistere hart
Haar laatste fout
Zwijg als het graf
Hij ziet jou
Toen waren er vier
Jouw laatste wens
Het laatste meisje
Haar laatste belofte
Een ijzige stilte
Wat niemand weet*

Carla Kovach

WAT NIEMAND WEET

Haar perfecte avond uit werd haar grootste nachtmerrie

Vertaald door Frank van der Knoop

ISBN 978-90-492-0877-6

ISBN 978-94-023-2767-0 (e-book)

ISBN 978-90-528-6962-9 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Her Hidden Shadow*

Vertaling: Frank van der Knoop

Omslagontwerp: © Lisa Brewster, The Brewster Project, bewerkt door DPS
Design & Prepress Studio

Zetwerk: Mat-Zet, Weesp

© 2023 Carla Kovach

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of
op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is
uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training
and similar technologies.

*Voor hen die worstelen met trauma's uit het verleden
en degenen die de tijd nemen naar hen te luisteren en
er voor hen te zijn.*

PROLOOG

Acht jaar geleden

Ik draai me om in bed en trek het laken over me heen. Het is plakkerig weer en de nachten zijn de laatste tijd ondraaglijk vochtig. Er strijkt een zacht briesje over mijn gezicht dat de zweetdruppeltjes op mijn voorhoofd doet verdampen. Langzaam, heel langzaam kom ik in de greep van de slaap. Ik zak steeds dieper weg en begin over onze trouwdag te dromen. Ik zie beelden voor me van de jurk in jarenvijftigstijl die ik heb uitgekozen: een vintage jurk met een pluizige rok in gebroken wit. Ik wil een echte bruid zijn. Ik wil haar bruid zijn en ik wil kinderen. Ze is aardig, liefdevol en alles wat ik altijd in een partner heb gezocht en ik weet dat ze bij ziekte en gezondheid aan mijn zijde zal blijven, tot het einde der tijden. We hebben alles wat we ons maar wensen kunnen: allebei een goedbetaalde baan en veel vrienden. Ik hou van mijn leven.

Dan hoor ik zachtjes iets kraken en meteen staan mijn zintuigen op scherp. Ik weet dat zij het niet kan zijn, want ze is voor haar werk in New York. Na dat geluid ben ik meteen klaarwakker. Ik slaap niet diep als ze er niet is. Ik weet dat het slechts de wind of het kraken van de dakbalken kan zijn en dat stelt me een beetje gerust. Het huis is oud en soms lijkt het wel of de vloerplanken een eigen leven leiden. Dan hoor ik weer iets kraken. Ik hou mijn adem in en spits mijn oren, maar ik hoor niets, want alles wordt overstemd door het gesuis in mijn oren nu mijn hart zo snel klopt en mijn bloed door mijn aderen jaagt. Ik probeer mezelf gerust te stellen met de gedachte dat

er niets aan de hand is. Het is het huis en het is een geluidje dat ik al zo vaak heb gehoord, dus waarom zou ik bang zijn?

Ik slik en sla het laken van me af om mijn katoenen broekje recht te trekken. Ik sta op en loop naar de deur. Als ik geen rondje door het huis maak om te kijken of alles goed op slot zit, kom ik toch niet meer in slaap. Misschien moet ik ook het licht aandoen. Mijn wijsvinger blijft voor de lichtknop hangen. Als er iemand is, zal het licht verraden dat ik wakker ben en in welke kamer ik ben. Mijn ogen zijn nog aan het donker gewend, dus ik trek mijn vinger weer terug van de knop. Als er iemand in huis is, dan... Verdomme, ik ben er dus al van overtuigd dat er een indringer is. Het zijn gewoon de vloerplanken en ik moet gewoon gehoor geven aan mijn verlangen de sloten te controleren. Eerlijk gezegd doe ik dat minstens twee keer per week. Het begint ongezonder te worden.

Nu hoor ik iets tikken in de buurt van de trap. Het echoot door het huis. Dat is niet goed. Het huis maakt dat soort geluiden niet. Ik voel paniek opkomen en hap naar adem. Ik moet de politie bellen. Er is echt iemand in huis. Dit keer is het mijn verbeelding niet. Er wordt bij ons ingebroken, of misschien heeft de indringer nog slechtere bedoelingen. Misschien word ik zo wel aangevallen. Ik sluip langzaam terug naar het bed en zoek op de tast naar mijn telefoon. Hij ligt niet op het nachtkastje, maar daar had ik hem wel neergelegd. In groeiende paniek laat ik me op handen en knieën zakken en zoek ik met bevende handen naar mijn telefoon. Ik zoek ook onder het bed, maar mijn telefoon is verdwenen.

Dan hoor ik een bonk achter de deur en blijf ik doodstil zitten. Ik weet niet wat ik moet doen of waar ik me moet verstoppen. Ik probeer onder het bed te kruipen, maar daar staan allerlei dozen en ik pas er niet meer bij. De kledingkast. Daar zou ik me kunnen verstoppen. Of ik zou de ladekast voor de deur kunnen schuiven.

Maar ik heb te lang gewacht. De deurkruk beweegt omlaag en de indringer bevindt zich nog slechts enkele meters van mij af. Achter de deur hoor ik zijn zware, snelle ademhaling al.

Ik sta op en vraag me af of ik door het raam kan ontsnappen. Tranen springen in mijn ogen en druppelen over mijn wangen. Het is te hoog. Als ik uit het raam spring, breek ik mijn enkels en dan heeft hij me ook te pakken. Of anders laat hij me gewond achter om te sterven. De deur gaat piepend open en ik zie een donkere gedaante in de opening staan. De deur slaat tegen de kledingkast en de onbekende dringt met zijn zware stappen mijn persoonlijke ruimte binnen. Ik hap naar adem en het wordt wazig voor mijn ogen.

‘Doe me alsjeblieft geen pijn. Pak maar wat je hebben wilt. Mijn autosleutels liggen in de keuken. Pak ze maar. Geld zit in mijn handtas.’ Ik hou mijn adem in en hoop dat hij weggaat.

Hij komt nog een stap dichterbij en ik word misselijk, of misschien ben ik bang dat ik zal flauwvallen. De wereld draait om me heen en ik kan hem niet tot stilstand brengen. De man lijkt niet van plan te zijn mijn kamer te verlaten en de trap af te lopen om mijn autosleutels te pakken. Daaruit kan ik maar één conclusie trekken: hij heeft het op mij gemunt.

Ik wil het uitgillen, maar weet dat dat zinloos is, want we hebben geen burens. We hadden er bewust voor gekozen op het platteland te wonen, waar we geen last zouden hebben van andere mensen en hun herrie, maar nu had ik het liefst op de muur willen bonken of door het open raam kunnen schreeuwen naar iemand die zijn hond uitliet of net de kroeg uit kwam.

Dan schijnt er een bijna verblindend licht in mijn ogen. Het is mijn telefoon, waarop toevallig een bericht binnenkomt, maar hij heeft hem in zijn handen. Ik kijk naar de indringer en zie dat hij van top tot teen in donkere kleding is gehuld. Alleen zijn ogen zijn zichtbaar door een spleetje.

Dan gooit hij mijn telefoon op de grond en trapt hem onder zijn schoen kapot. Ik begin te gillen. Hij haalt iets uit zijn zak. Aan de lengte ervan zie ik dat het een sjaaltje is en dat sjaaltje komt me bekend voor. Het is mijn eigen sjaaltje, het sjaaltje dat mijn aanstaande voor me heeft gekocht. Ik had het beneden aan de kapstok

gehangen. Nu weet ik dat hij hier is om mij te vermoorden.

Ik storm op hem af, want ik weet dat alleen mijn vechtlust me nog kan redden. Hij heeft nog geen woord gezegd en maakt niet de indruk dat hij een zwaar gesprek wil aangaan. Ik heb het gevoel dat hij van mijn angst geniet. Ik stort me op hem, maar het is alsof ik op een betonnen muur klap. Ik stuit terug naar het tapijt. Nu lig ik op mijn rug op de grond en geef ik hem een harde trap tussen zijn benen. Hij schreeuwt het uit. Ik krabbel overeind, want ik weet dat ik maar heel weinig tijd heb om weg te komen. Nog voor hij kans ziet iets terug te doen, haal ik weer uit en raak zijn neus. Ik schiet langs hem heen de trap af, maar voor ik het weet is hij alweer bij me. Een doffe klap tegen mijn hoofd maakt me duidelijk dat het voorbij is. Versuft zak ik op de koele tegelvloer in elkaar en zie mijn lange, puntige oorbel weg stuiteren. Ik voel de zijdeachtige stof van de sjaal die hij om mijn hals legt. Ik voel bloed langs mijn arm druppelen. Had ik hem maar harder geraakt. Ik wil niet dood. Ik ben nog niet zover. Tranen schieten in mijn ogen en ik hap naar adem. Het enige waar ik nog aan kan denken is de bruiloft die ik nooit zal meemaken, de baby's die ik nooit in mijn armen zal houden en mijn geweldige partner. We zouden altijd samen blijven. Ik had mijn versie van 'nog lang en gelukkig' gevonden. In gedachten zeg ik tegen haar dat ik van haar hou. Ik hoop dat ze dat weet.

Het is voorbij. Ik besta niet meer.

Lauren

Zondag 29 januari

‘Op de beste verloofde ter wereld,’ riep Lauren boven de herrie uit terwijl ze onder gejuich hun glazen tegen elkaar stootten. Dit was haar zesde mojito. Of was het al haar zevende? Ze was de tel kwijt. Misschien was het wel haar achtste. Ze sloeg de cocktail achterover. Er viel een schijfje limoen uit haar glas dat op haar wang bleef plakken. Ze gloeide van het dansen en haar gezicht was knalrood. Het laatste avondje uit met haar vriendinnen was alweer veel te lang geleden, en dat terwijl zulke avonden juist zoveel voor haar betekenden. Ze beet op haar onderlip, want ze was er nog niet overheen dat Tiffany op het laatste moment had afgezegd. Ze dacht dat ze een kou onder de leden had, had ze gezegd. Het was niet voor het eerst dat Tiff het groepje in de steek liet, maar Lauren was niet van plan haar avond daardoor te laten verpesten. ‘Koppen bij elkaar, dames.’ Maxine en Dee kwamen dicht bij haar staan, terwijl Lauren haar telefoon voor zich hield en een pruilmondje trok. Ze drukte op de afdrukknoop, bewerkte de foto nog even snel met een filter dat haar aangeschoten uiterlijk verbeterde en haar gezicht minder rood maakte en stuurde hem via WhatsApp naar Robbie.

‘De beste wensen voor onze vriendin Lauren.’ Maxine hield haar bijna lege glas omhoog.

Robbie had haar na vijf jaar samenwonen eindelijk ten huwelijk gevraagd en Lauren had ja gezegd. Binnenkort begon het huwelijkse leven en ze kon nauwelijks wachten op de vele gelukkige jaren die in het verschiet lagen.

Haar moeder mocht hem niet, maar die had nog nooit een van haar vriendjes goedgekeurd. En ze wist per slot van rekening heel goed wat ze deed. Als je het weet, dan weet je het. Daar geloofde ze heilig in.

‘Die glimlach is de glimlach van een dolgelukkige vrouw.’ Maxine gaf haar een stootje.

‘Ik heb de man gevonden met wie ik de rest van mijn leven wil delen. Als ik niet bij hem ben, doet mijn hart pijn. Ik heb dit nog nooit eerder gevoeld, Max.’ Wat zei ze in godsnaam allemaal? Dat soort zoetsappige praatjes moest ze bewaren voor Sienna, haar beste vriendin, niet voor haar collega’s die allemaal single waren en haar altijd grappige verhalen vertelden over slecht afgelopen dates. Als ze maandag weer met ze achter de make-upcounter stond, kon ze die woorden niet meer terugnemen. Ze vonden het leuk om haar te plagen. Nu ze aan Sienna dacht, was ze opnieuw teleurgesteld, want ook haar beste vriendin was niet meegegaan, maar in tegenstelling tot Tiffany had zij een goed excuus.

Max keek haar glazig aan en lachte. ‘Ik snap best waar al die harts-tocht vandaan komt. Ik zou het ook zo met hem doen.’

‘Hou je een beetje in.’ Dee giechelde en gaf Max een por in haar zij.

Het was oké. Haar zoetsappige dronkenmanspraatjes waren niet echt tot Max doorgedrongen, dus misschien zou Lauren maandag op de werkvloer niet geplaagd worden. Lauren bekeek de foto die ze zojuist had gemaakt en glimlachte. Max en Dee stonden te lachen. Ze zou deze avond nooit vergeten. Ze opende Instagram en zette grote ogen op toen ze de driehonderd felicitaties voor haar verloving zag. Ze had alleen een foto van haar hand met de verlovingsring met die prachtige diamant gepost. ‘Wauw, ik heb me nog nooit zo populair gevoeld.’

‘Wat?’ Maxine trok haar wenkbrauwen op.

Lauren keek op haar telefoon hoe laat het was. Bijna twee uur ’s nachts. Geen wonder dat Robbie haar foto nog niet had gezien. Hij was vast diep in slaap. Ze kon niet wachten tot ze thuis was. Ze zou naar binnen sluipen, zich uitkleden en tegen hem aan kruipen, want morgen zou ze hem in de steek laten en met Sienna naar een wellnesscentrum gaan. Dan zou ze het eindelijk kunnen vieren met haar beste vriendin. Er kwam een berichtje binnen: *Uw taxi is er over vijftien minuten*. Ze had niets aan het toeval overgelaten, want ze wist dat er op zaterdagavond in het centrum van Birmingham geen taxi te vinden zou zijn. Die waren allemaal op weg met uitgaanspubliek.

Ze liepen wankelend de koude januarinacht in. Lauren blies witte ademwolkjes uit. De drie vrouwen in hun strakke jurkjes stonden dicht tegen elkaar aan te wachten. De combinatie van een ijzige stoep en torenhoge naaldhakken kon makkelijk een gebroken enkel opleveren. Ze had er spijt van dat ze geen jas had meegenomen. Maxine hield haar cape met luipaarddessin wijd open zodat de andere twee meiden er ook bij konden en zo stonden ze te wachten tot de taxi kwam. Het was dezelfde chauffeur die hen eerder bij Lauren had opgehaald.

‘De hemel zij dank.’ Terwijl de anderen op de achterbank met hun veiligheidsriemen worstelden, ging Lauren snel voorin zitten. Even later waren ze onderweg naar Cleavesford. Langzaam begon er weer leven in haar verkleumde vingers te komen. De voorbijzovende snelwegverlichting maakte haar oogleden zwaar. Ze gaapte en keek achterom. Maxines hoofd rustte op Dees schouder. Ze haalde haar neus op en kwijlde een beetje. Die twee waren buiten westen. Ongeveer een kwartier nadat ze de andere twee had afgezet, zou ze weer veilig thuis zijn en haar voeten warmen aan die van Robbie.

Straatlantaarns gleden eindeloos voorbij. Het werd steeds warmer in de auto en de zachte muziek vermengde zich met het gezoem van de verwarming, waardoor ze langzaam indommelde. Zo warm, zo knus. Glimlachend stelde ze zich voor hoe ze er op de grote dag uit zou zien in haar witte jurk. Ze wilden in juni trouwen. Het zou warm

zijn en de bruidsmisjes zouden mintgroene tafzijden jurkjes dragen. Net tuinfjes. De man van haar dromen zou met een ring in zijn hand op haar wachten, waarna haar moeder haar met tegenzin zou weggeven. Haar moeder zou bijdraaien en ze zouden allemaal gelukkig zijn. Sienna, haar prachtige beste vriendin die ze al kende sinds de kleuterschool, zou haar eerste bruidsmisje zijn.

‘Hé, word eens wakker.’

Ze opende haar vastgekleefde oogleden en schraapte haar als schuurpapier aanvoelende keel. Die mojito’s waren niet goed gevallen. Ze kreeg een zure oprisping. Waar waren Max en Dee? ‘Wat?’

De taxichauffeur maakte zijn riem los, stapte uit en opende haar deur. ‘Je bent thuis. Ik heb je vriendinnen eerst afgezet. Je slaapt al sinds we op de snelweg kwamen.’

Hij boog zich over haar heen en pakte haar onder haar armen. Ze sloeg hem van zich af. Hoe durfde hij met z’n vuile poten aan haar te zitten. Ze was dronken en kwetsbaar. ‘Blijf van me af,’ schreeuwde ze. ‘Ik kan zelf wel uitstappen.’ Had ze hem eigenlijk al betaald? Ze tuitte haar lippen en dacht na. O ja, ze had de terugrit vooruitbetaald.

Hij deed een stap achteruit. ‘Oké, jongedame. Ik probeerde je alleen te helpen. Misschien kun je die schoenen beter uittrekken.’

Hij had gelijk. Ze deed haar rode stilettohakken uit en wurmde zich de auto uit. De kou beet zich meteen in haar blote schouders en ze begon te klappertanden. ‘Dank u. Het gaat alweer.’

‘Voor alle duidelijkheid: ik wilde je alleen helpen met uitstappen.’ De taxichauffeur keek haar boos aan en ze sloeg haar ogen neer.

‘Ja, natuurlijk.’ Ze kon niet geloven dat ze in slaap was gevallen en geen afscheid had genomen van haar vriendinnen. Erger nog, ze kon nauwelijks geloven dat ze zo dom was geweest in slaap te vallen terwijl ze alleen met een onbekende man in de auto zat. Er had van alles kunnen gebeuren. Waarom hadden haar vriendinnen haar niet wakker gemaakt? De chauffeur stond naar haar te kijken. ‘Het gaat alweer. Dank u.’ Ze stond op de stoep en nu de kou in haar blote voeten kroop, was ze bijna meteen weer nuchter. Ze bleef nog even

staan kijken toen de man weer in zijn auto stapte en wegreed. Een klein stukje verderop stopte hij weer. Er scheen licht in zijn auto omdat hij zijn telefoon tegen zijn oor hield. Niets aan de hand. Hij was gewoon aan het bellen en volgde haar niet. Alles was in orde. Het was een geweldig avondje uit geweest en nu ging ze naar bed.

Ze giechelde, neuriede een nummer van Rihanna waarop ze eerder die avond had gedanst en zocht in haar piepkleine tasje naar haar sleutels. Hup, daar belandden haar zakdoekjes op de grond. Haar mooiste lippenstift viel op de stoep in twee stukken en ze wist bijna zeker dat ze ook een briefje van vijf pond had laten vallen. Geen probleem. Morgenochtend zou ze haar rommel wel bij elkaar zoeken of misschien zou Robbie haar helpen om alles terug te vinden. Haar handen beefden, maar na een paar pogingen slaagde ze erin de sleutel in het slot te steken en de deur te openen.

Ze sloop door de gang en luisterde of ze een teken van leven hoorde, maar het was doodstil. Ze legde haar sleutels in de fruitschaal op het wandtafeltje en liet haar schoenen op de vloer ploffen. Zo zacht als ze kon sloop ze naar hun slaapkamer en voorzichtig opende ze de deur. Het was aardedonker, dus op de tast trok ze haar jurk uit en tilde ze haar kant van het dekbed op. Ze liet zich op hun luxe matras zinken en schoof naar Robbies kant tot haar voet tegen zijn been kwam. Hij voelde erg koud aan. Ze stak haar hand uit en kwam in aanraking met iets nats. Geschrokken ging ze rechtop in bed zitten en drukte op de tast het lichtknopje in. Het licht verspreidde zich door de kamer. Naar adem happend van ontzetting staarde ze naar het bebloede lichaam van Sienna, haar beste vriendin. Haar donkere, met bloed doordrenkte haar lag in slierten over Robbies kussen.

Ze stond op het punt om het op een gillen te zetten, maar toen hoorde ze iets bonken in de huiskamer. Haar hart begon te bonzen en ze werd een beetje licht in haar hoofd, want ze kon nauwelijks ademen. Waar was Robbie en wie was er in de huiskamer? Ze gilte zo hard ze kon en pakte nog voor de indringer binnenkwam haar telefoon om het alarmnummer te bellen.

‘Nee.’ Gina maakte haar naakte lichaam los van hoofdinspecteur Chris Briggs’ warme lijf en pakte haar zoemende telefoon.

Hij wreef met zijn handen in zijn ogen en rolde op zijn rug, waardoor het dekbed van haar afgetrokken werd. ‘Hoe laat is het?’

‘Sst.’ Ze nam op en gebaarde dat hij stil moest zijn. Ze werd gebeld vanaf het bureau en niemand mocht weten dat haar hoofdinspecteur bij haar in bed lag, en dat wist hij zelf ook. Glimlachend streelde hij haar rug, terwijl zij wachtte op wat beller te zeggen had.

‘Inspecteur Harte?’

‘Ja.’ Ze rolde op haar zij. Briggs legde zijn hand op haar bil, maar ze sloeg hem speels weer weg.

‘We hebben even na drie uur een melding binnengekregen. Een moord op een jonge vrouw. Bell Road nummer 29. Er zijn op dit moment vier agenten ter plekke en volgens het schema hebt u vanavond dienst. We proberen nog steeds brigadier Driscoll te pakken te krijgen. De forensische recherche is onderweg en de rest van uw team wordt ook op de hoogte gesteld.’

Gina leunde tegen haar kussen. ‘Ik stap over een minuut in de auto.’ Ze verbrak de verbinding.

‘Wie was dat?’

‘De meldkamer. Een moord op Bell Road.’ Ze boog zich over hem heen en kustte hem op de mond. Haar kin streek langs de baardstoppels die hij voor hij naar het bureau ging zou afscheren.

Hij haalde een van zijn grote handen door zijn haar en ging zitten.

Ebony, Gina's kat, sprong op bed. 'Ik geef haar wel eten en ga dan naar het bureau. Bel me zodra je de situatie daar beoordeeld hebt.' Hij riep de kat en liep de slaapkamer uit.

'Zal ik doen.' Ze liep snel naar de badkamer, friste zich op en ging de deur uit. Ze wist niet of ze hem honderd procent vertrouwde na alles wat er was gebeurd, maar ze had zijn warmte en nabijheid nodig. Ze vond het onmogelijk om iemand die haar zo goed kende los te laten en ze hield van hem, ook al waren ze nog niet zo lang geleden bijna voorgoed uit elkaar gegaan. Er liep een rilling over haar rug, want even voelde ze zich erg onzeker.

Twintig minuten later parkeerde ze in de straat, achter de wagens met hun blauwe zwaailichten. Twee politieauto's, een ambulance en het busje van de forensische recherche waren al ter plekke. Ze zag de lange, slungelige gestalte van Bernard Small, de man die de leiding had over het forensisch onderzoek, in zijn witte pak. Hij boog zich diep voorover om zijn sporenkoffer uit het busje te pakken en werd op de voet gevolgd door drie assistenten met fototassen en andere benodigdheden. Een agent bond politielint rond de laatste lantaarnpaal om het doodlopende straatje af te zetten. Agent Smith stond klaar met zijn klembord om te voorkomen dat onbevoegden de plaats delict betraden.

Brigadier Jacob Driscoll parkeerde zijn donkere sedan iets verderop in de straat. Hij liep haastig naar haar toe en zij stapte uit om hem te begroeten. 'Mogge, chef,' zei hij. Ze veegde de kattenharen van haar zwarte jas en bond snel een elastiekje om haar lange bruine haar. Jacob streek zijn kortgeknipte kapsel glad.

'Goedemorgen, Jacob. We kunnen maar beter aan de slag gaan.' Toen ze bij agent Smith kwamen, bleef ze even staan. 'Praat ons even bij.'

'Ja, chef.' De agent wreef zijn in handschoenen gestoken handen langs elkaar. 'We werden om vijf over drie gebeld door Lauren Cross, de vrouw die het slachtoffer heeft ontdekt. Ze maakte melding van

een indringer en de moord op haar beste vriendin. Haar partner, Robbie Shields, had thuis moeten zijn, maar is nergens te bekennen. Toen ze belde dacht ze dat de moordenaar nog binnen was, dus we stuurden zo snel mogelijk een patrouillewagen. De agenten hebben het huis meteen na aankomst doorzocht, maar er werd geen indringer gevonden. Toen we de slaapkamer binnengingen, troffen we Lauren Cross huilend aan. Het stoffelijk overschot van haar vriendin lag in bed. Een agent controleerde onmiddellijk of haar hart nog klopte, maar er was geen teken van leven meer. Het lichaam was zelfs al koud. Een andere agent heeft mevrouw Cross mee naar buiten genomen en naar de ambulance gebracht. Ze gaat zo naar het ziekenhuis. Ze is dronken en in shock en gilde en verzette zich tegen ons. De verpleegkundige heeft haar een kalmerend middel aangeboden en dat heeft ze ingenomen, dus ze zal nu wel rustiger zijn.'

'Is de naam van het slachtoffer bekend?'

'Sienna Moorcroft.'

Jacob kwam naar voren. 'Kun je ons verder al iets vertellen?'

Agent Smith schudde zijn hoofd. 'Nee, dat is alles tot nu toe. Bernard is in de slaapkamer en onderzoekt de plaats delict.'

Gina knikte. Ze pakte de pen en het klembord en vulde haar naam op het formulier in. Daarna stapte ze onder het politielint door, pakte twee setjes beschermende kleding, gaf er een aan Jacob en opende het andere voor zichzelf. Tegen de tijd dat ze bij de voordeur aankwamen, droegen ze hoesjes over hun schoenen, een beschermende wegwerpovertall, mondkapjes en handschoenen en waren ze klaar om de plaats delict te betreden. Ze zag de in tweeën gebroken lippenstift en de verkreukelde zakdoekjes bij de voordeur liggen.

Een forensisch onderzoeker liep haastig langs hen heen. Gina kende haar niet. 'Werkt Jennifer aan deze zaak?' vroeg ze aan Jacob. Ze vroeg zich af of zijn verloofde er was.

'Nee, ze heeft geen dienst vanavond.'

Gina riep de forensisch onderzoeker. 'Heeft Bernard al tijd om met ons te praten?'

De assistent knikte. ‘Ja. Ik zal hem even roepen.’ Ze liep snel naar binnen en liet hen achter op de vloerplaten die over de drempel waren gelegd.

Even later kwam Bernard aangelopen. Hij trok zijn mondkapje onder zijn kin, waardoor wat grijze baardharen ontsnapten. Zijn hoofd raakte bijna de deursponning en hij blokkeerde al het licht uit de gang.

‘Kun je ons al iets vertellen?’ Gina wist dat de forensische recherche nog maar nauwelijks begonnen was, maar koesterde toch hoop.

‘Ik ben hier nu een half uur. Ik heb te maken met een plaats delict die door verschillende agenten is verstoord, plus een bewoner die bij het slachtoffer in bed is gestapt, maar we hebben inmiddels vloerplaten neergelegd en het is een redelijk grote bungalow. Jullie kunnen binnenkomen, maar zorg dat je op de platen blijft staan en ga niet verder dan de deuropeningen. Kom erin.’ Hij schoof zijn mondkapje weer omhoog.

Gina ging naar binnen en Jacob volgde haar. Hun schoenen bonkten luidruchtig op de vloerplaten. De deur naar rechts gaf toegang tot een ruime zit- annex eetkamer. Recht voor zich zagen ze de openstaande keukendeur, maar ze volgden Bernard naar links, langs een ruime badkamer. Toen ze de forensisch assistenten zagen die foto’s en videobeelden maakten en bezig waren bordjes met nummers bij bewijsmateriaal te zetten, bleven ze staan. Gina slikte toen haar ogen op het slachtoffer vielen. De tengere gestalte was doodsbлек en het haar lag uitgespreid op het kussen. Jacob wendde zijn blik af en hield zijn hand voor zijn mond. ‘Gaat het wel?’

Hij knikte en deed een stap achteruit.

‘Als je je niet lekker voelt, kun je beter naar buiten gaan. Ik red me hier wel.’

‘Dank je.’ Hij liep weg.

Bernard schraapte zijn keel en sprak verder. ‘Zoals je ziet is het slachtoffer in de bovenarm gestoken, maar dat was niet de doodsoorzaak. Ze is eerst neergestoken, maar zie je dat bebloede sjaaltje en de

wurgsporen in de nek van het slachtoffer? Dat sjaaltje is gebruikt om haar te wurgen. We hebben zakjes om haar handen gedaan om eventuele nagelsporen te beschermen.'

Gina keek naar de mooie sjaal met blauwe bloemen. 'Ze heeft haar kleren nog aan,' zei ze. Het slachtoffer droeg een zwart jurkje dat tot vlak boven de knieën kwam.

'Dat klopt. Daar is niets mee gedaan.'

'Zijn er sporen die op aanranding of verkrachting wijzen?'

'We weten dat ze onlangs nog gemeenschap heeft gehad, maar voor zover we nu kunnen zien wijst niets op dwang. We hebben ook vastgesteld dat ze geen slipje draagt. Dat ligt ook niet op de grond of in bed.'

'Is het steekwapen gevonden?'

'Nee, nog niet.'

'Zodra de plaats delict verstoord mag worden, moeten we de omgeving van de bungalow doorzoeken, ook de tuin en de vuilnisbakken.' Ze hoopte dat ze snel aan een grondig onderzoek kon beginnen.

'Ik laat het je weten zodra dat kan.' Bernard knikte naar de assistent die een foto maakte van de sjaal.

'Er ligt nog een jurk.' Ze wees naar het weinig verhullende zwarte jurkje op het tapijt.

'Ja, de vrouw die met de ambulance is weggebracht had alleen een deken om zich heen.'

'Dat zou dus haar jurk kunnen zijn. Weten we hoe de moordenaar is binnengekomen?'

Bernard slikte. 'Niets wijst op inbraak.'

Gina zuchtte. 'Dus de moordenaar woont hier of werd door iemand binnengelaten, en de andere bewoner is verdwenen.'

'Het spijt me zeer, maar ik verzoek jullie buiten te wachten. Ik wil niet te lang wachten met het verzamelen van bewijsmateriaal en het opsturen van monsters naar het lab. We moeten zo veel mogelijk bewijs van het slachtoffer verzamelen nu het nog in situ is. Ik weet

dat jullie hier ook aan de slag willen, maar hoe eerder ik klaar ben, hoe eerder ik de plaats delict aan jullie kan overdragen. Ik zal zo snel mogelijk werken.'

'Natuurlijk. Kun je al iets zeggen over het tijdstip van overlijden?'

'Afgaand op de toestand van het stoffelijk overschot en de voortgang van de rigor mortis, denk ik vier tot acht uur geleden.'

Gina maakte snel een rekensommetje. 'Dus ze is ergens tussen acht uur gisteravond en middernacht vermoord?'

'Laten we zeggen: tussen gisteravond zeven uur en één uur vanmorgen. Voor alle zekerheid.'

'Dank je.'

'Ik bel je zodra ik iets weet waar je iets aan hebt. De autopsie doe ik maandagochtend of maandagmiddag. Ik mail je de resultaten wel.'

Gina wierp nog een laatste blik op de mooie jonge vrouw. Ze zag de petechieën, de rode vlekjes in Sienna's oogwit die typisch zijn voor verwurging. Ze zag de rode striem die de sjaal op haar hals had achtergelaten en de krassen die de vrouw met haar eigen nagels had gemaakt toen ze wanhopig aan de moordenaar probeerde te ontsnappen. Gina stelde zich voor hoe ze geworsteld had en zich uiteindelijk aan de dood had moeten overgeven omdat ze niet genoeg kracht meer had om terug te vechten en de bloedvaatjes in haar ogen al begonnen te springen. Ze vroeg zich af of Sienna haar moordenaar van zich af had kunnen slaan als ze niet eerst neergestoken was.

'Bernard?' Een van de assistenten kwam binnen. 'Een agent heeft iets in de heg gevonden die langs het huis staat. Ik heb er een markering bij gezet en het kan gefotografeerd worden.'

'Wat is het?' Hij drukte zijn handen tegen zijn pijnlijke rug en rekte zich uit.

'Een bebloede nagelvijl.'

Gina moest met Lauren Cross praten en meer over Sienna te weten zien te komen. Ze trof Jacob op de stoep aan, trok haar wegwerp-overall en andere beschermende kleding uit en gooide ze in de

zak naast agent Smith, die hun vertrek noteerde. 'Waar is die ambulance?' Het gesprek met Lauren had nu de hoogste prioriteit.

'Als het goed is, is die naar Cleevesford General gegaan, chef.' Agent Smith liet zijn klembord zakken.

Verdorie. Blijkbaar moesten ze dus naar het ziekenhuis. Jacob keek naar de menigte die zich inmiddels begon te verzamelen en ze volgde zijn blik. Er verschenen zorgenrimpels op zijn voorhoofd. 'Zie je iets?'

Hij schudde zijn hoofd.

'Gaat het wel goed met je?'

Hij ademde diep uit. 'Ja. Niets aan de hand. Ik voel me alleen een beetje vies. Sorry.' Hij trok zijn wenkbrauwen op.

Gina keek naar de nieuwsgierigen en vroeg zich of de moordenaar meekeek. Er stond een vrouw te zwaaien. 'Zijn jullie van de politie?' riep ze. Zo te horen kwam ze uit de buurt van Newcastle.

Gina liep snel naar haar toe. De vrouw ging bijna geheel schuil in een enorme, op een deken lijkende jas. 'Ja. Ik ben inspecteur Harte. Dit is brigadier Driscoll.'

'Ik werd wakker toen Lauren thuiskwam. Ik hoorde een auto en keek naar buiten.'

'Is u iets bijzonders opgevallen?'

'Ja. De rillingen liepen me over de rug.'

‘Mogen we binnenkomen?’ Gina en Jacob stonden bij de vrouw voor de deur. Gina keek achterom en zag dat het huis bijna pal tegenover dat van Lauren Cross stond.

De vrouw gooide haar jas over de trapleuning en knikte. Ze liep met Gina en Jacob naar de keuken, waar het nog naar pizza rook. Het aanrecht lag vol lege snoepwikkels en chipszakjes. ‘Probeer een beetje zachtjes te praten, alstublieft. Boven liggen twee kinderen te slapen.’

Gina glimlachte en wachtte bij het aanrecht. ‘Natuurlijk. Mag ik eerst vragen hoe u heet?’

‘Ik heet Kimmy. Kimmy Lloyd. Wat is er gebeurd? Ik zag dat Lauren werd meegenomen door een ambulance.’

‘Het spijt me, maar dit is een moordonderzoek. Verder mag ik op dit moment niets zeggen.’

‘Dat meent u niet.’ De vrouw huiverde en stak haar handen in de zakken van haar sweater.

‘Kunt u me vertellen wat u vannacht precies gezien hebt?’

De vrouw bleef even stil, alsof ze de ernst van de misdaad tot zich door liet dringen. ‘Natuurlijk. Sorry. Toen Lauren aankwam in haar taxi zag ik iets vreemds. De chauffeur liep om de auto heen en trok haar deur open, dus ik deed mijn raam een beetje open. Ik hoorde Lauren tegen hem schreeuwen dat hij van haar af moest blijven. Hoe dan ook, ik had die taxi al eerder gezien, toen ik gisteravond thuiskwam met een afhaalmaaltijd. Het was dezelfde auto die haar op had gehaald.’

Jacob maakte aantekeningen.

‘Hoe laat werd Lauren opgehaald?’ vroeg Gina.

‘Rond negenen. Ik weet het exacte tijdstip niet. Er stapten drie vrouwen in de auto. Lauren en nog twee andere. Ze waren gekleed voor een avondje uit. Ik zwaaide nog naar ze en zei gedag voor ik met mijn pizza naar binnen ging. Ik werd pas ongerust toen ze hier werd afgezet.’

‘Hoe laat was dat?’

‘Rond drie uur. Ik zag dat de chauffeur naar Lauren stond te kijken en toen ik haar hoorde schreeuwen dat hij van haar af moest blijven, was ik meteen op mijn qui-vive. Ik wachtte tot ze was uitgestapt en wist dat ze oké was. Ik weet zeker dat ze zoiets zei als “Je kunt nu wel gaan”. Misschien niet die letterlijke woorden, maar ik vond dat hij op een rare manier naar haar keek. Hoe dan ook, ik trok mijn ochtendjas aan omdat ik bang was dat ik haar misschien zou moeten helpen als hij nog enger werd. Maar hij reed weg. Nou, ja, weg?’

‘Wat bedoelt u? Reed hij dan niet weg?’

De vrouw knikte. ‘Dat is precies wat ik bedoel. Hij reed een eindje verder en parkeerde toen op de stoep. Ik zag het licht van zijn telefoon en zag dat hij Lauren in de gaten hield in zijn achteruitkijkspiegel. Ik vond het eng, zoals ik zei. Ik was blij toen hij wegreed, maar een tijdje later kwamen jullie. De politieauto’s en zo. Want voor hij wegreed, deed hij eerst iets vreemds.’

Gina wachtte tot Jacob alles genoteerd had. ‘Wat dan?’

‘Hij zette de motor uit, stapte uit en liep terug naar de bungalow. Het leek alsof hij daar liep te gluren. Ik zag niet veel, want hij liep tussen de heg en het huis, maar ik had het idee dat hij daar rondneusde. Ik zweer het: hij zag eruit alsof hij niet veel goeds van plan was. Wilt u iets drinken?’

Jakob schudde zijn hoofd.

‘Nee, dank u,’ zei Gina. Ze had graag een kop koffie gehad, maar ze hadden niet veel tijd. ‘Hebt u die chauffeur gisteravond nog op een ander tijdstip gezien?’